ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ — 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ — БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 134. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 17-го ЛИПНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JULY 17, 1976 No. 134. VOL. LXXXIII

„Слово і меч" у змаганнях за волю України було гаслом багатотисячної Зустрічі українців Америки і Канади біля Торонта

Торонто, Канада. — Пам'ятної неділі 4-го липня, як З'єднані Стейти Америки відзначили найбільш урочисто 200-річчя проголошення та „словом і мечем" здобутої своєї незалежности, понад сім тисяч українців Америки і Канади, молоді і старших громадян, зібралися на вже 27-ій з черги Зустрічі Українців Америки і Канади, яка відбулася на сумівській оселі „Веселка" біля Актону та гаслом якої було „Слово і меч" в змаганнях за волю і незалежність України — інформує тижневик „Гомін України" з 10-го липня ц. р. В повідомленні про цю велику зустріч сказано:

Цьогорічна Зустріч українців Америки і Канади, що відбулася в неділю, 4-го липня 1976 р. на сумівській оселі „Веселка" біля Актону, була могутньою маніфестацією понад 7 тисяч українців — молоді і старших громадян не лише з Торонта і околиць, але й зі Судбур, Велланду, Брент Форду, Гамільтону, Віндзору, Ошави, Гвелфу, Ст. Кетерин, Кіченер, Ніяґара Фолс, Ватерфорду, Лондону, С. Томас, та ін. українських поселень в Онтаріо, як теж з Боффало, Рочестеру, Сиракюз, Детройту і Філядельфії у ЗСА. Зустріч проходила під гаслом „Словом і мечем", відзначуючи постаті і події з визвольної боротьби українського народу: 120-річчя з дня народження і 60-річчя з дня смерти Івана Франка, 50-річчя геройської смерти Симона Петлюри і 35-річчя Акту відновлення української державности 30 червня 1941 р. у Львові. Вони виявляють і символізують, як це відмітив у своїй доповіді ред. Ігар Білинський — голова ГУ ООЧСУ, невмирущість українського духа і незнищимість українського народу, який — мимо жертв і поразок на полі бою — твердо і послідовно продовжує визвольну боротьбу.

Перед полуднем — о год. 11-ій архиєрейську Службу Божу в сумівській каплиці відправив владика Ісидор в сослуженні о. В. Шараневича, дияконували о. диякон І. Хабурський і о. диякон Р. Бей, співав мішаний хор О. СУМ „Ватра" з Етобіко під диригентурою Ст. Гарасовського. У своїй проповіді, владика Ісидор, нав'язуючи до провідного гасла Зустрічі, підкреслив потребу словом і ділом допомагати рідному народові і Церкві здобути волю.

Після обідової перерви відбулася маніфестаційно-політична і мистецька частини Зустрічі. Мистецьке оформлення сцени, на якій зібралися запрошені почесні гості і представники організацій, зробив д-р Б. Стебельський. При звуках канадського і українського національних гимнів, у виконанні духової оркестри О СУМ „Батурин" під диригентурою мгр В. Кардаша, піднесено на щогли канадський і український прапори, після того відбулася дефіляда СУМ перед президією, у якій були: міністер федерального уряду Джон Мунро, д-р Р. Малащук — голова СУФронту, інж. В. Безхлібник — голова ГУ ЛВУ, ред. І. Білинський — голова ГУ ООЧСУ і секретар УККА, О. Заверуха — голова ГУ ОЖ ЛВУ, д-р Б. Стебельський — голова К НТШ і АДУК, мгр Ю. Шимко — ген. секретар Секретаріяту СКВУ, адв. Іван Ярмко з дружиною, Артур Малоні — омбудсмен Онтаріо, М. Липовецький — голова Ком. оборони В. Мороза, д-р О. Соколовський — голова відділу КУК, адв. Лучак, алдермен В. Бойчук, п-і інж. Л. Вертипорох, І. Велигорський від Пласту, мгр І. Буйняк — ЦУ СУМ, В. Макар — Т-во кол. вояків УПА, О. Чумак — Шкільна Рада Торонта, В. Шарван — УВФ у Боффало, ред. В. Дідюк — голова Зустрічі та представник ОУВФ з поодиноких місцевостей Канади і ЗСА.

Програмою Зустрічі проводила — п-і Шкамбара і мгр Б. Лищишин.

Офіційно відкрив Зустріч вступним словом голова Комітету Зустрічі ред. В. Дідюк, пам'ять полеглих борців за Українську самостійну соборну державу вшано-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Виховно-відпочинковий табір СУМА в Елленвіллі у повному розгарі

Елленвілл, Н.Й. — В неділю, 4-го липня ц. р., тут на Оселі Спілки Української Молоді Америки розпочався вже 22-й з черги виховно-відпочинковий табір СУМА, який цього року має назву „ім. 30-го червня". Святочне відкриття табору, у якому бере участь 169 юнаків і юначок, відбулося з пополудневих годинах в приявності багатьох членів Головної Управи СУМА і батьків, які з цікавістю приглядалися звичному церемоніялові та проголошенню Команди, обозних і булавних. Коротке слово з цього приводу виголосив голова ГУ СУМА інж. Мирослав Шмігель, побажавши таборовикам гарного і корисного відпочинку, а Команді багато успіхів у виконанні нелегкого завдання. З черги він прочитав список Команди, до якої входять: Григорій Цебрій — комендант, Богдан Твердовський, який недавно закінчив з великим успіхом старшинську школу у Вест Пойнті, — бунчужний, Петро Когут — писар, Богдана Сидор-Чарторийська — головна виховниця, Анна Коцка — мед-сестра, Андрій Богатюк і Христя Шмігель — обозні. До Команди входять ще виховники і впорядники.

У виховну програму таборування включено зокрема такі дати, як 60-ліття з дня смерти Івана Франка, 50-ліття з дня трагічного загину Головного Отамана Симона Петлюри і 35-ліття проголошення Акту відновлення самостійности 30-го червня 1941 р. Заряд Оселі, що його очолює відомий сумівський і громадський діяч Володимир Костик, приготовив все потрібне для таборування (головно спортове приладдя), як також відновив таборові паланки та поглибив і поширив гірську річку, пристосувавши її до користування таборовиків і відпочиваючих на оселі гостей.

Тепер табір у повному розгарі. Відбуто вже кілька малих вогників і одну велику ватру „Свято-Іванівські вогні", присвячену святові Івана Купала. В другому тижні таборування табір відвідав новопосвячений о. Роман Мірчук, сумівець, колись головний виховник на таборах СУМА, як також інші гості, між ними голова ЦУ СУМ мгр О. Коваль з Бельгії.

Після закінчення виховно-відпочинкового, відбуватимуться тут спортовий і вишкільний табори для молоді середнього і старшого віку.

Виступами Мондейла і Картера закінчилась 37-ма конвенція Демократичної партії

Ню Йорк. — Крайова Конвенція Демократичної партії, яка розпочалась тут у Медісон Сквер Гарден в понеділок, 12-го липня ц.р., закінчилась в четвер, 15-го липня з год. 11.43 вечором виступами двох номінатів на президента і віцепрезидента ЗСА, Джімі Картера і Волтера Мондейла, мимо того, що її проказав пастор Мартін Лютер Кінг, старший, відспіванням пісні „Ми подвинні перетривати" і відповідним церемоніялом та тріюмфальним вітанням обидвох кандидатів і їхніх родин делегатами і гостями Конвенції.

Першим виступив з промовою кандидат на віцепрезидента Волтер Мондейл, на долю якого випало розправитись з теперішньою республіканською Адміністрацією і політикою президента Форда і це завдання, на думку коментаторів, він блискучо виконав. Тисячі делегатів піднялись на ноги, коли Мондейл, згадуючи справу Вотергейту, обвинуватив президента Форда за те, що він звільнив від покарання „ту людину, яка була відповідальна за найбільший політичний скандал в американській історії". Переходячи до інших справ, Мондейл заповів, що 1976 рік не буде звичайним роком у політиці, але буде роком „тихої і тверезої перебудови нашої нації, її характеру і цілей".

Номінат на президента Джімі Картер також у декількох місцях повертався до справи Вотергейту і процесів для колишнього президента Річарда Ніксона. В одному місці Картер заявив, що він не розуміє чому більші злодії мають залишатися на волі, а менші спокутовувати свою вину у в'язницях. Картер, який не вживав різкої мови і наголосів, а говорив спокійно, зрівноважено і без пристрастей, порушив у своїй 45-хвилинній доповіді багато справ і проблем, які безпосередньо заторкують американських громадян, зокрема справу поправи економії, затруднення робітників, здоровельні проблеми, податки, оборону країни та інші справи, які мусять бути змінені, якщо ЗСА бажають залишитися „упорядкованим суспільством". Цитуючи покійного президента Джона Ф. Кеннеді, Картер ствердив, що він приймає номінацію на президента ЗСА „з переповненим вдячністю серцем і тільки з одним зобов'язанням — присвятити всі сили тіла, думки і душі, щоб повести Демократичну партію назад до перемоги, а націю назад до величности". Повертаючись ще й ще раз до справи єдности в Демократичній партії, Джімі Картер підкреслив, що він „не пригадує, щоб колинебудь Демократична партія була так сильно об'єднана, як вона об'єднана сьогодні". І ця єдність, як твердять деякі політичні обсерватори, може запевнити демократам перемогу у виборах в листопаді цього року.

Волтер Мондейл (зліва) і Джімі Картер під час спільного виступу на Демократичній Конвенції перед її закінченням

Лібералізм Картера і Мондейла будуть головним прицілом їх республіканських суперників у виборах

Вашінгтон. Без уваги на те, хто буде республіканським суперником демократичних кандидатів на президента і віцепрезидента, Джімі Картера і Волтера-Фріца Мондейла, головним прицілом критики з боку їх республіканських опонентів буде їх „лібералізм" — як це виразно виходить з цілком незалежних від себе взаємно відгуків президента Джеральда Форда і губернатора Рональда Рігена на вибір та заяви Картера і Мондейла. Рональд Ріґен виразно заповів в теперішній стадії передвиборчої кампанії „ту саму давню ідеологічну битву", а голова передвиборчої кампанії президента Форда Роджерс Мортон, заявив, що „кандидатури Картера-Мондейла та їх плятформа нагадують перестарілий демократичний підхід, що його пробувано від 1930 до 60-их років".

Спостерігачі і коментатори вважають, що найменування на демократичних кандидатів Картера і, зокрема, Мондейла, як і схвалена демократична плятформа можуть в поважній мірі заважити на виборі республіканських кандидатів на Республіканській конвенції, яка починається вже в найближчий понеділок. В кожному разі президент Форд, негайно після вибору Картера, покликав його телефоном, погратулював йому за вибір та — припускаючи, що він буде республіканським кандидатом — висловив впевненість, що він і Картер під час дальшої виборчої кампанії будуть конкурувати та себе взаємно поборювати і „на високому рівні". Президент Форд мав також заявити, що він і Картер дадуть американському народові „справжній вибір".

Сенатор Баклі виступив в обороні радіостанцій „Свобода" і „Вільна Европа"

Олбані, Н. Й. — На річному засіданні Асоціації радіопередач сенатор Джеймс Баклі заявив, що скорочення європейських радіостанцій „Свобода" і „Вільна Европа", як це пропонує Генеральне бюро Рахівництва, „протиставиться інтересам ЗСА на довшу мету" і шкодить обороні Европи. Сенатор вважає, що теперішня кампанія проти згаданих станцій, щоб заперечити ефективність їх радіопередач, а Совєтський Союз вже віддавна намагається довести до їх закриття. Не дивлячись на підписану в Гельсінках Декларацію, Москва й далі продовжує заглушування пересилання згаданих радіостанцій і займається дискредитацією службовців, зайнятих у радіостанціях. Баклі виступив також гостро проти злиття „Радіо Свобода" і „Вільної Европи" з „Голосом Америки".

Сенатор Баклі підкреслив, що обидві радіостанції „не є пристрасною, а конечною необхідністю". При тому він відмітив, що в ЗСА ведеть-

Рада Безпеки ОН не засудила Ізраїлю

Ню Йорк, Об'єднані Нації. — Рада Безпеки Об'єднаних Націй, яка закінчила у середу, 14-го липня ц. р., чотириденні наради в справі повітряного піратства, не прийняла жадної із двох резолюцій і тому вимога деяких африканських держав судити Ізраїль за військову рятункову акцію на летовищі в Уганді стала неактуальною. Друга резолюція, яку внесли були на розгляд ЗСА і Великобританія і яка засуджувала в принципі повітряне піратство та закликала всі держави світу зупинити повітряний терроризм і гостро карати за такі акти, не знайшла відповідної підтримки, бо за нею голосувало тільки шість держав — ЗСА, Великобританія, Франція, Італія, Швеція і Японія, при двох здержаних (Румунія, Панама). Інші — Китай, Гана, Лівія, Пакистан, Танзанія, Бенін (раніше Дагомей) і Совєтський Союз не голосували проти прийняття такої резолюції. Деякі африканські держави, побачивши, що їхня резолюція не одержить потрібної кількости голосів, відтягнули свої раніші обвинувачення, у яких говорилося, що Ізраїль „брутально" порушив суверенність території Уганди, оправдуючись при тому, що вони не боронять теперішнього президента Уганди Аді Аміна.

Австралія відмовилася видати візу двом совєтським „дипломатам"

Мельбурн, Австралія. — Агенція ЮПІ, покликаючись на австралійську газету „Ди Ейдж", інформує, що уряд Австралії відмовився видати візу двом совєтським „дипломатам", які мали зайняти відповідні місця в совєтській амбасаді в Канберрі, бо вони є співробітниками КГБ. Австралійська газета твердить, що прем'єр-міністер Малком Фрейзер, міністер закордонних справ Андрю Пікок і міністер оборони Джеймс Кіллен відбули в цій справі окрему нараду та розглянули докладно звідомлення австралійської розвідчої служби, яка твердить, на підставі довших дослідів, що обидва совєтські „дипломати" працюють агентами в совєтській секретній поліції. Урядові чинники Австралії і совєтська амбасада в Канберрі відмовились від коментування цієї справи.

Андрей Амальрик вихав з СССР

Москва. — Андрей Амальрик, письменник - дисидент, автор книжки „Чи проіснує Совєтський Союз до 1984 року?", що змагався з КГБ за право бути вільним більше як 10 років (з того 3 роки у в'язниці), після багатьох неприємностей і суперечок з урядовими чинниками, виїхав із СССР на Захід і покищо він та його дружина Гізеля мають намір зупинитися в Амстердамі, а потім відвідати інші країни Европи, а також поїхати за океан до ЗСА і Канади. В одній з тих країн він наміряється залишитись на постійно і хоче писати книжку про Америку. Амальрик заявив західним кореспондентам, що його виїзд з СССР не є добровільним. Його змусили до виїзду органи КГБ, які повели проти нього сильну кампанію від часу, як він повернувся із Сибіру і намагався влаштуватись в Москві. Крім того, офіційні совєтські чинники намагалися вислати його до Ізраїлю, хоч його дружина не є жидівського походження. „Якщо особа нежидівського походження під натиском виїжджає до Ізраїлю, — заявив Амальрик, — це виглядає, що вона виїхала з причин її національного протесту і не з політичного протесту і переслідування з системою". Амальрик надіється, що він знайде собі місце за кордоном. Свій виїзд з СССР Амальрик трактує, як тимчасовий. В четвер, 15-го липня в ранніх годинах, він прибув совєтським літаком до Амстердаму і зупинився тимчасово у приятеля. Амальрик, як твердить преса, є татарського походження. Він думає студіювати на Утрехтському університеті, давати лекції, писати і подорожувати.

В Латвії є 12 совєтських концтаборів

Торонто. — Польська газета „Глос Польскі", яка появляється в Торонті, Канада, користуючись джерелами Самиздату, подала інформацію, що в теперішній Латвії є 12 совєтських концентраційних таборів. В самій тільки Ризі знаходиться в такому концтаборі понад 5,000 в'язнів, які поділені на окремі групи. Існує там також психіятричний відділ, керівником якого є високий старшина совєтської інформаційної служби. Нагляд над таборами є в руках „Адміністрації для поправи шляхом праці". В концтаборах панує дуже строгий режим. Місцеві мешканці переконані, що в'язнями цих 12-ох таборів (один з них призначений виключно для молоді до 18-го року життя) не є тільки лотиші, але також особи інших національностей, яких органи КГБ з розмислом вислали у віддалені місцевості, дальше від країн їхнього народження. Лотишів, натомість, висилається на Сибір та в інші місцевості СССР.

XXI Олімпійські Ігрища починаються в Монтреалі мимо політичних суперечностей

Монтреаль. — Біля 10,000 атлетів із 130 країн візьмуть участь у 21-ших Олімпійських Ігрищах, які відбудуться тут, починаючи від суботи, 17-го липня, до неділі, 1-го серпня. Ігрища, які відбуватимуться на кількох стадіонах і аренах Монтреалю та околиць у 23-ох видах спорту, попередить церемонія відкриття, що його доверишть королева Великої Британії Єлисавета II після запалення вогню і піднесення прапора на щоглі новозбудованого олімпійського стадіону.

Відкриття Ігрищ, які ще до четверга, 15-го липня стояли під знаком запиту, попередила контроверсія на тлі участи 49-членної збірної екіпи з Тайвану. Уряд Канади, який порвав дипломатичні зв'язки з Тайваном після визнання Червоного Китаю, заборонив змагунам з Тайвану вживати назви „Китайська республіка" і виступати під китайським прапором. Міжнародний олімпійський комітет, очолюваний лордом Кілланіном, пішов на уступки канадському урядові, погодившись на його чисто політично умотивоване рішення, помимо попереднього запевнення, що Канада дозволить змагунам всіх країн взяти участь в Ігрищах під їхніми прапорами. Американська екіпа, в числі 525 змагунів, грозила виступленням з Ігрищ, але в останній хвилині канадський уряд погодився на це, що Тайван може виступати під своїм прапором і національним гимном, але не вживати назви „Китайська республіка". На день перед відкриттям Ігрищ змагуни Тайвану не були рішені, чи брати участь в Олімпіяді, чи ні.

Екіпа Совєтського Союзу, яка прибула сюди вже тиждень тому, включає біля 180 змагунів і змагунок з України, серед них таких олімпійських чемпіонів, як Валерій Борзов, Микола Авілов, Фаїна Мельник, Олександер Шапаренко, Яків Железняк, Валентин Манкін, Борис Онищенко та інші. Українські атлети, як і змагуни інших поневолених Москвою народів, виступатимуть під прапором і гербом СССР.

Українці Монтреалю запланували ряд імпрез на час Олімпійських Ігрищ, кульмінаційною точкою яких буде „День Української Молоді" в суботу, 24-го липня, в арені св. Леонарда. Крім цього, поодинокі українські мистецькі ансамблі Канади виступатимуть під час Ігрищ в рамках культурно - розвагових імпрез. В Монтреалі функціонуватиме Український Олімпійський Комітет, покликаний з рамени СКВУ, який займатиметься розповсюдженням інформацій про Україну і спортсменів з України. Кожного дня, на одній із місцевих радіостанцій, передаватиметься 15-хвилинна українська програма.

„Український Тижневик" про Олімпійські Ігрища й Україну

Англомовний „Український Тижневик", який від початку цього місяця появляється окремим випуском як недільне видання „Свободи", останнє своє число з датою неділі, 18-го липня, у великій своїй частині присвятив цьогорічним XXI Олімпійським Ігрищам, які почнуться вже в суботу, 17-го липня, та триватимуть до 1-го серпня. Матеріяли до цього спеціяльного видання „Українського Тижневика" приготовили Інформаційна Служба СКВУ та Українська інформаційна Служба „Смолоскип", при співпраці Комітету Оборони Валентина Мороза в Монтреалі та Українського Світового Комітету для справ спорту в Балтиморі. Матеріяли, надруковані українською й англійською мовами, включають статті, коментарі та інформації на такі теми, як: „Україна і XXI Олімпійські Ігрища", „Олімпійські Ігрища і виключення з них України", „Український Монтреаль під час Олімпійських Ігрищ", „Російський імперіялізм у спорті", „Спортовці з України на XXI Олімпіяді" (подано список), „Україна під колесом колоніяльного влади" і т. п. До текстів додані деякі ілюстрації.

„Український Тижневик" висилається всім передплатникам „Свободи", а цього спеціяльного олімпійського видання надруковано — коштом Українського Народного Союзу — десять тисяч додаткових примірників порядком інформаційної служби для тих, які „Свободи" не одержують.

Система, що знущається над дітьми

(Л.В.). На Донбасі в м. Комсомольське Старобишівського району є школа-інтернат. На відміну від школи звичайної, інтернат має чимало дітей з „неблагонадійних" родин (алькоголізм, родинні драми), є тут півсироти й сироти. Ті діти, що мають куди виїхати на час шкільних вакацій, їдуть із школи, решта лишається. Під час таких вакацій студент А. Більбас вирішив добровільно проводити свій час у інтернаті, щоб розважити його мешканців, пам'ятаючи сам своє дитинство і юність, проведені в цьому ж таки інтернаті, який тоді був трохи більше людяний. Про свої спостереження А. Більбас інформує в листі до московської „Литературной Газети" з 9-го червня ц.р.

Проводячи години з дітьми, переважно круглими сиротами, читаючи їм до сну й всілякі речі їм розповідаючи, цей студент настільки зблизився з ними, що діти відкрили йому свої таємниці: „Діти в свою чергу почали мені розповідати про своє життя... і тут я вперше звернув увагу, що в спальних кімнатах стоять тільки ліжка і одна спільна шафа на всіх. Ні крісла, ні тумбочки (нічого столика), нікуди покласти приватні речі, чи книжку з бібліотеки. В умивальни на полиці лежать мильниці і зубні щітки насипом..."

(Закінчення на стор. 3-ій)

ПОМЕР СВ. П. ОТЕЦЬ ВОЛОДИМИР ЛЕВИЦЬКИЙ, ПАРОХ БАЙОНУ

В п'ятницю, 16-го липня рано, як це число „Свободи" мало друкуватись на пресі, одержано вістку, що того ж дня рано помер св. п. о. Володимир Левицький, довголітній український католицький парох сусіднього Байону.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays (Saturday and Monday issue combined) by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303. Application to change frequency to "Daily except Mondays and holidays" pending at Jersey City New Jersey.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Приклад Джіммі Картера

Америка була і залишається країною необмежених можливостей. В Америці таки справді все можливе. Історія вибору Джіммі Картера на кандидата Демократичної партії на президента може послужити на це ще одним із безлічі доказів.

Ще кілька місяців тому, заки почалася правиборча кампанія, для абсолютної більшости американців Джіммі Картер був „Джіммі Хто?" Правда, він був раніше губернатором південного стейту Джорджія, але для більшости американців він таки був „Ніхто". Промовистим прикладом того міг послужити показаний одною з телевізійних станцій під час теперішньої Демократичної конвенції фільм з його виступу на відомій телевізійній програмі „Що я роблю?" (Ввот май лайн?) в 1973-му році. Бувалі і — як кажуть — на всі ноги куті члени панелю не тільки не пізнали його, але й ніяк не могли здогадатись, що він робить, хоч їх всіляко наводив на це модератор і сам Картер своїми відповідями. Коротко, ще три роки тому Картер був „Джіммі Ніхто", а сьогодні він є демократичним кандидатом на президента Америки і без сумніву одною з найбільш популярних осіб в Америці і, мабуть, у світі.

Проте, було б помилково думати, що цей розвиток стався тільки завдяки типовим американським „неймовірним можливостям". За цим бо розвитком криється найбільш дбайливе плянування, величезний труд, сильна воля, послідовність та всі ті прикмети, завдяки яким багато з людських фантазій може стати дійсністю, а неймовірне можливим. Очевидно, що свій вплив на цей розвиток мали також „обставини", але вони існували також для демократичних суперників Картера. „Обставини" тільки тоді мають вартість, як їх належно використається. Картерові це пощастило, бо він ці „обставини" знав. Майже 5 років тому постановивши собі змагатись за пост в Білому Домі, Картер сам один відвідав майже всі стейти, розмовляв з людьми всіх професій і затруднень та походжень, зробив все можливе, щоб пізнати нарід, його потреби і прагнення. Все це, включно з його індивідуальністю та навіть виглядом, як і добір співпрацівників у правиборчій кампанії довели його до блискучої перемоги в його партії.

Очевидно, що здобуття партійної кандидатури ще не означає виборчої крайової перемоги, але й є головною її передумовою. Розвиток та поступування, які довели недавнього ще „Джіммі Ніхто" до сьогодні найбільш популярного демократичного кандидата на президента країни Джіммі Картера, може послужити черговим добрим прикладом американської системи та необмежних можливостей для їх використання.

Родезія на черзі

Американська преса, обговорюючи проблеми Африки, згадує не без турботи Родезію, проти якої останнім часом звернена совєтська пропаґанда, яку Москва веде зокрема серед африканських народів, під гаслом ліквідації залишків колоніялізму в Африці та яка знаходить серед африканських народів зрозумілий відгук. Молоді народи Африки надіються, що з допомогою СССР їм вдасться раз і назавжди позбутися цих залишків, і тому вони без надуми і передумов приймають все те, що їм підсуває Москва: зброю (за дорогоцінні сирівці), політичні програми, вишколених в Москві пропаґандистів тощо. Очевидно, що разом зі зброєю приїжджають до Африки совєтські „спеціялісти", яких тепер там нараховують понад 3,000 та завданням яких є не тільки знайомити африканців з новочасною зброєю, але й навчити їх тактики модерної партизанської боротьби, як також при допомозі місцевих комуністів чи прихильних Москві лівих елементів, відповідно „виховувати", поширювати совєтські політичні впливи, щоб у випадку перемоги прихильних Москві елементів можна було закріпити за ними владу.

На підставі інформацій американської розвідчої служби, можна догадуватись, що черговою жертвою Москви буде Родезія, в якій уряд є тепер в руках білої меншости із І. Смитом на чолі, і де 300.000 білих керують, проти волі місцевого населення і багатьох країн західнього світу, 6 мільйонами чорних автохтонів. Але Москві йдеться не тільки про повалення режиму Смита, бо це вона могла б осягнути без розпалювання громадянської війни, але скоріше про закріплення там своїх впливів на зразок Анґолі.

Відрадним в цьому є факт, що про ці наміри Москви знають на Заході, доказом чого була двотижнева поїздка державного секретаря ЗСА Генрі Кіссінджера по країнах Африки, де він з більшим чи меншим успіхом намагався в зустрічах з представниками урядів молодих африканських держав розвіяти їх недовір'я не тільки до Америки, але також до інших демократичних держав Заходу. Кіссінджер в часі своєї поїздки пропонував також конкретні протизаходи, при допомозі яких можна зупинити переможний похід совєтської пропаґанди в Африці, а саме створення міжнародного банку, який давав би конкретну фінансову допомогу для бідніших африканських країн, що в свою чергу заперечувало б совєтську пропаґанду про „визискування" і „експлуатацію" та рівночасно підносило б життєвий стандарт місцевого населення.

Однак поки це станеться, Захід не повинен допустити до чергової совєтської авантюри в Африці, яку, як це вказують інформації розвідки, Москва приготовляє, використовуючи для цього партизанів Мозамбіку та кубинських вояків, які все ще в числі 11,000 осіб перебувають в Анґолі. На якомусь рубежі треба ж зупинити похід Москви.

УКРАЇНЦІ! НАШИМ СТРЕМЛІННЯМ Є, ЩОБ КОЖЕН УКРАЇНЕЦЬ - УКРАЇНКА АМЕРИКИ Й КАНАДИ СТАЛИ ЧЛЕНАМИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ В ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ 200-РІЧЧЯ АМЕРИКАНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ І 100-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОГО ПОСЕЛЕННЯ В АМЕРИЦІ.

ЧИ ВИ ВЖЕ НАЛЕЖИТЕ ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ???

М. Платковський

ТЕРОРИЗМ, АМІН, МОСКВА

Мюнхен. — Немає потреби писати про всім уже відомі драматичні обставини (відомі - крім деяких, що їх тримають у тайниці виконавці), при яких Ізраїль звільнив понад сто заложників, що перебували на літаку французької летунської лінії, захопленому палестинськими терористами (серед них дві особи німецької національности) і відпровадженому до столиці африканської держави Уґанди. Громадська думка на Заході з подивом висловлюється про одчайдушний і незвичайно вміло виконаний чин спеціяльних ізраїльських команд, вважаючи цей акт за цілковито оправданий. Ще раз засуджується жахливе явище терору із захопленням заложників; осуджується поведінку чорного диктатора Уґанди Аміна, який явно був у спілці з терористами; осуджуться заяви генерального секретаря Об'єднаних Націй Вальдгайма, який вважає акцію Ізраїлю за „аґресію" і „порушення суверенітуту" чужої держави. Одночасно шукається виглядів на майбутнє у поборюванні міжнародного тероризму. Чуються голоси, що держави Заходу не повинні обмежитися на висловлюваннях подиву і ґратуляцій для Ізраїлю, але самі мусять прилучитися до активного і успішного поборювання тероризму, бо ж можна припускати, що терористи, після закінчення жалоби по своїх товаришах, будуть продовжувати свою акцію. І вони вже пригрожують помсту Ізраїлеві.

Міжнародний тероризм не спрямований лише проти Ізраїля. Бо ж є терористичні групи, які діють в Західній Німеччині, у Франції, Італії тощо. Є дані, що ці окремі терористичні групи підтримують себе взаємно, а може навіть мають свій керівний міжнародний центр. Останній акт терористів підтверджує такі здогади, оскільки вони жадали звільнення перебуваючих у в'язницях проступників у різних державах і різних національностей: в Німеччині, Швайцарії, Франції тощо.

Виглядає, що якісь організації анархо-терористів, якби вони діяли тільки на власну руку, не могли б тримати в постраху цілі народи і суспільства. За цими організаціями стоять якісь дуже міцні сили, які допомагають терористам. Постає питання: які це сили і чому вони це роблять?

Звичайно, коли йдеться про терористичні акти палестинців проти Ізраїлю, то тут відповідь досить легка: увесь палестинський рух і різні арабські держави, які, зрозуміло, симпатизують з прагненнями палестинців, допомагають терористам своїми потужними матеріяльними засобами (джерела нафти), дають їм притулок на своїй території і вишколюють їх. Інша річ, чи боротьба такими нелюдськими засобами терору (в багатьох випадках проти невинних цивільних осіб, жінок і дітей) не заслуговує на безоглядне осуджен ня і поборювання. Тому голоси обурення все більше чуються проти шефа Палестинської Визвольної Організації, Арафата, який, хоч і відпекується, але таки послуговується актами терору. Чуються також голоси проти допущення Арафата на форум різних міжнародних установ, включно з Об'єднаними Націями, в той час, як туди не допускають — у тій чи іншій формі — представників поневолених Москвою народів.

Але — чи на цьому справа вичерпується? Хто користає з актів терору в країнах Заходу? Бо ж треба підкреслити, що ці акти створюють справжнє замішання і стан непевности в багатьох державах західнього світу. Коли в якійсь країні, як напр. в деяких моментах у Західній Німеччині, поліція постійно виставлена на небезпеку і мусить боронитися проти закидів у „брутальності" з боку т.зв. „ліберальних" кіл суспільства; коли немає державного мужа чи політика, який не мусів би рахуватися з можливістю атентату чи схоплення, як заложник; коли актів терору вживається навіть як арґументів у парляментарних виборах, — то все це справді створює атмосферу непевности і грозить часом викликанням загального хаосу. Хто з цього користає і проти кого цей міжнародний тероризм не виступає? Справа ясна: Москва!

Але... хоч про цю „делікатну" річ напевно думають і знають в розвідках західніх держав, хоч про це говорять і про це здогадуються, проте ніякі офіційні чинники держав Заходу і навіть жадні журналісти про ці речі не говорять і не пишуть та не виступають з якимсь протестом супроти Москви. Чому? Чи не мають доказів, чи бояться загрозити т.зв. „відпруження"?

До цього часу Москва немов би то осуджувала міжнародний тероризм і, в кожному разі, удавала, що немає з ним нічого спільного. Та чи в останньому випадку не „вилазить шило з мішка"?

Дві арабські держави, які — за твердженнями з ізраїльських джерел — найбільш сприяють терористам, даючи їм притулок і матеріяльну допомогу, це Лібія і Альжір, які водночас знаходяться у тісних зносинах з СССР і одержують від нього всіляку допомогу. Диктатор Уґанди, Амін, цей самозадоволений і обвішаний цяцьками різних орденів тиран (який змушував напр. англійців підходити до нього навколішках), явно сприяв терористам, охороняючи, властиво, їх і цілком не дбаючи про долю заложників. Він є в залежності від Москви, одержуючи від неї зброю і матеріяльну допомогу. Тепер він бідкається над знищенням ізраїльською командою своїми літаками (совєтського походження), влаштував державний похорон для забитих терористів і відгрожується покарати Ізраїль та скаржиться до Об'єднаних Націй.

Та найбільш цікава реакція на цю трагічну подію прийшла з Москви. Там названо акцію Ізраїлю „піратським актом", „аґресією" та „порушенням суверенітету" чужої держави. Чи не „вилазить шило"? От хто обороняє терористів і їх протекторів!

Коли тепер шириться клич необхідности поборювання тероризму, то це не така легка справа. Знайдуться завжди і в майбутньому арабські фанатики і якісь німецькі, французькі, італійські чи інші анархісти. Вони будуть діяти так довго, доки матимуть потужних протекторів. А коли йдеться про цих потужних протекторів, то справа тут навіть не в Арафаті і не в абарських державах, які слушно чи неслушно переконані, що захищають справедливі прагнення палестинців. Вина лежить на тих, які дають зброю, інструкторів і матеріяльні засоби отим всім, чиїми руками мають далі продовжуватися і тероризм і т. зв. „визвольні війни", і, назагал підточування оборонноспроможности „гнилого" Заходу. Це чинить — Москва.

Д-р Зенон Городиський

ПІДСУМКИ КОНСОЛІДАЦІЙНИХ ЗАХОДІВ

У час поновленої жорстокої хвилі московського терору в Україні речник ОУН звернувся листовно до Президента УНР в екзилі, М. А. Лівицького в червні 1975 р. із апелем поробити належні заходи для привернення консолідації всіх самостійницьких сил на базі Української Національної Ради — українського передпарляменту в екзилі, заявляючи в цьому ж листі готовість взяти на себе ролю посередника. Президент М. А. Лівицький і на той час виконуючий обов'язки Голови УНРади, а згодом Діючий Голова УНРади ред. Іван Кедрин - Рудницький привітали цю пропозицію, вказуючи одночасно на немалі труднощі в осягненні цієї важливої мети. Ця ініціятива, попереджена раніше продуманим і на часі зверненням Ради Професійних Академічних Товариств до політичного світу в справі консолідації, знайшла також підтримку з боку найвищих церковних та громадських чинників.

Нав'язано зв'язок із партіями і організаціями УНРади та середовищами, що опинилися у висліді сьомої Сесії в Лондоні поза УНРадою, із пропозицією передискутувати на форумі своїх проводів можливості консолідації, створення сприятливої атмосфери для зустрічей і розмов. Одночасно випрацьовано проєкт платформи консолідації, яка включала основні принципи консолідації, завершеної в час реорганізації ДЦ УНР в 1948 році ще за життя сл. п. президента Андрія М .Лівицького, проте у великій мірі узгляднила досвід пройденого часу та політичні зміни, що зайшли у світі і в українському житті.

Взято також до уваги факт існування контактної Комісії, яку покликано в результаті зустрічей Президента М. А. Лівицького і Провідника ОУН-р С. Стецька. Складений проєкт платформи вислано на адресу всіх проводів партій та організацій, в тому числі до ОУН-р через проф. Івана Вовчука, колишнього члена УНРади. Проєкт платформи наголошує передусім трагічний стан на Рідних землях і невідкладність політичної консолідації всіх самостійницьких сил. Підкреслено, що ДЦ УНР із його інституціями Президента, Національної Ради і Виконного Органу УНРади є єдиним легітимним репрезентантом українського народу, заперечуючи т. зв. урядові УССР будьяке право виступати від імени українського народу та приймати якінебудь державні і міжнародні зобов'язання. Проєкт платформи зокрема підкреслює, що Українська Національна Рада, як екзильний передпарлямент, є легітимно найбільше узасадненою, а політично найбільше доцільною базою для об'єднання всіх самостійницьких сил на чужині, бож вона була створена у згоді із Актами 1918-20 років, у дусі дій політичних сил між двома війнами та в часі Другої світової війни і на підставі прийнятого і узгідненого в 1948 році Тимчасового Закону УНР всіма політичними середовищами, а в тому ОУН-р, яка свого підпису ніколи не відкликала.

Важливим ствердженням в проєкті платформи є те, що кожна партія і організація, яка стоїть на платформі Актів 22-го січня 1918-19 років та визнає Тимчасовий Закон УНР конституцією УНР в екзилі, має право належати до Української Національної Ради і має право вільно голосити на форумі УНРади та серед громадянства свої ідеологічно-програмові позиції.

На зустрічі Фракції ОУН із партіями більшости в УНРаді в дні 19-го жовтня 1975 року цей проєкт передискутовано та із незначними змінами прийнято всіма середовищами УНРади в числі шість за представниками громадського сектора УНРади. Вслід за цією нарадою відбулася зустріч 22-го листопада 1975 року з речниками трьох груп, що опинилися поза УНРадою, які прийняли в принципі платформу консолідації, прийняту партіями і організаціями УНРади 19-го жовтня 1975 року в Ню Йорку, предкладаючи від себе проєкт ЗАЯВИ, в якій ці три середовища (УРДП, УНДО, ОУН-з) уточнили свої вимоги, які зрештою були узгляднені в основному у прийнятій платформі. В цій же заяві трьох середовищ було наголошено необхідність привернення принципів демократії, витворення атмосфери для ділової співпраці та пошанування інтеґральности кожного середовища. Зміст проєкту цієї заяви був обговорений всіма заінтересованими в консолідації сторонами.

З метою остаточного устійнення всіх ще недоговорених і неуточнених справ, прийнято пропозицію речника ОУН-з Романа Ільницького відбути окрему зустріч, яку заходами Діючого Голови УНРади і Голови Фракції ОУН скликано на день 22-го травня 1976 р. На цю вирішальну нараду запрошено представників всіх партій і організацій в УНРаді та представників Громадського сектора УНРади, як рівнож уповноважених представників середовищ з-поза УНРади, включно із представниками ОУН-р під проводом Ярослава Стецька. Запрошено в тому числі представників Ради Професійних Академічних Товариств, яка вислала на цю важливу нараду своїх речників в характері гостей в особах д-ра С. Вороха,, д-ра О. Волянського і д-ра Е. Федоренка. Провід ОУН-р вислав листа на руки Діючого Голови УНРади із повідомленням, що участи в нарадах не прийме, бо представники ОУН-р відбувають консолідаційні розмови із чинниками ДЦ УНР через раніше створену контактну Комісію.

На цій нараді в дні 22-го травня 1976 р., на яку прибули представники всіх політичних середовищ та речники Ради Професійних Академічних Товариств ,не щадячи труду і часу, — дехто із дальших сторін ЗСА і Канади, - після дуже відкритої і ділової виміни думок та після ґрунтовного вичерпання наміченої програми представники ОУН-з, УРДП під проводом д-ра М.Воскобійника й УНДО підписали ЗАЯВУ та передали на руки Голови УНРади ред. Івана Кедрина-Рудницького. На пропозицію представників ОУН нарада схвалила спеціяльну резолюцію ,а присутні, за винятком представника УРДП під проводом д-ра М. Степаненка, її підписали, на підставі якої ЗАЯВУ трьох середовищ із-поза УНРади включено, як інтеґральну частину спільної платформи консолідації.

Цим актом закінчено довгі заходи пересправи і зустрічі, якими врешті узгіднено розходження й усунено перешкоди на шляху до привернення консолідації та ділової співпраці на базі УНРади. Закінчилася також роля ОУН, як посередника в нелегких заходах для об'єднання всіх політичних сил, так потрібних в теперішній важкий для нашого

(Закінчення на стор. 3-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

Перша зустріч

В 40-ий день смерти сл. п. Романа Купчинського

Першим, хто зустрів Романа Купчинського на підворітті до небесних осель, був, — уявіть собі, — Микола Васильович Понеділок!

— Здорові були, пане редакторе! — загукав, та й ще помахав газетою „Діло", небесним числом. — Вітайте на клаптику України в Божому раю!

— Доброго і вам здоров'я, друже Миколо, — потис руку соборного гумориста патріярх галицьких фейлетоністів, Галактіон Чіпка. — У вас тут, як бачу, новини скоріше розходяться, ніж у Ню Йорку. Як це ви довідались,що я вже небожчик?

— А в нас небо телевізоване, — пояснив Микола. — Сидите в себе на кватирі і бачите, мов на долоні, всіх новопробулих, — як казали у вас, у Львові, — „цуваксів".

— А ви, батяри, обидва з Ікером, — накивав Миколі пальцем, вибагливо прижмуривши око, пан редактор Купчинський. Обіцяли мене відвідати, коли я погувався ще трохи дужчий на пляшку коньяку для вас, а ви — не прийшли!

— А що там мій приятель Ікер пороблює на долині світу? — спитав тихо, раптом споважнівши, автор „Смішних Сльозинок".

— Скучає за вами та й білим світом нудить. Мусить тепер виконувати подвійну норму: кожну другу чарчину вихиляє за покійного друга...

— А тут готуються зустрічати вас ваші друзі - Усусуси! — заплескав у долоні Микольцьо, — Ваш партнер з Пресової Кватири УСС, пан редактор Льоньо Лепкий, роз'їжджає кінно і скликає товариство на параду з дефілядою!

— Так, так, — похитав задумано головою автор трилогії „Заметіль". — Тут, бачу, зібралася майже вся „стара война", за вийнятком кількох недобитків. Хто там ще залишився в Ню Йорку з живих?.. Островерха, Постолюк, Ріпецький, Йосиф Гірняк... Навіть не було кому заспівати по панахиді „Чуєш, брате мій..."

— О! Пане редакторе! — аж підскочив на радощах Понеділок, — а тут організується великий концерт ваших стрілецьких пісень, під диригентурою Михайла Гайворонського! І бриджисти вже за вами питали: їм-то, знаєте, завжди бракує четвертого.

— Та невже?! — зрадів колишній голова ТОПІЖ-у у Львові. — А вкажіть, будь ласка, де вони, ці бриджисти, збираються? Чи не в пана доктора Дмитра Левицького?

— Вгадали!

— Приятелю — ведіть мене до них! Так, знаєте, затужив чоловік, за ці довгі роки на еміграції, за порядною кумпанією!

Ікер

Володимира Ценко

„ФРАНЦІСКУ, ВІДБУДУЙ МОЮ ЦЕРКВУ..."

(Напередодні 41 Евхаристійного Конґресу у Філядельфії)

III

Є моменти у вашому житті, які не тільки врізуються вам на все життя у пам'ять, вони карбують вашу душу, наповнюючи її національною гордістю. До таких моментів належить святочна промова Владики І. Прашка, що її він виголосив в часі концерту в неділю 13-го липня у двох мовах, спершу по-українськи, а пізніше по-італійськи (Владика студіював у Римі), у присутності тисяч українських прочан, представників дипломатичного корпусу та 13-ох кардиналів. Владика зложив заяву вірности св. Отцеві, доказом чого є мученича смерть українських владик, тисяч священиків і вірних, але рівночасно підкреслив нашу відданість нашому Батькові Патріярхові:

„В 1945 році Вас ув'язнили як Галицького Митрополита, Сторожа Київської Митрополії, Екзарха Великої України, а з Вашим приїздом до Риму і під Вашим проводом ми на IУ Синоді стали безповоротно на патріярхальних началах у нашій Церкві, а в часі св. Ювілейного 1975 року побачили перший раз у нашій історії коло Вашого підпису — Патріярх. Того вже ніхто не зітре, ніхто не відкличе. Це є те найважніше, чого потрібно нашій Церкві для її збереження, упорядкування і розвитку".

Ціллю нашої богомільної прощі у Святому Році було одержання повного відпусту. Однією із передумов було відвідини 4-ох базилік Риму, до яких слід входити почерез „Святі Двері", що їх урочисто відкриває св. Отець що-25 років. Давніше ці двері замуровували на закінчення Св. Року. Та не так сталося в минулому 1975 році. Під час закриття в дні 25-го грудня, в празник Різдва Христового, Вселенський Архиєрей відійшов від довголітньої практики, щоб двері ласки, які відкрив Христос, людина не замуровувала, бо ласка Божа завжди діє, отож і люди повинні завжди змагати до поєднання з Богом.

Біля найстаршої базиліки св. Івана Лятеранського, що є рівночасно катедрою міста Риму, стоїть побудована із важкого мармуру невелика каплиця „Скала Санта" — Святі Сходи, що згідно з переказом поміщує сходи із палати Понтійського Пилата, по яких ступав Син Божий. По цих сходах пересувались ми на колінах, а на закінчення сходів перед великим образом Христового Розп'яття ми заспівали „Хресту Твоєму поклоняємося, Владико". Ця пісня відбилась стоголосою луною, викликаючи сердешне зворушення; на очах неодного блистіли сльози.

Під час відвідин римських церков і базилік ми побачили цікаву групу молодих хлопців і дівчат із великими наплечниками, казанами та складаними шатрами, а крім цього багато із них додатково несли дерев'яні хрести. Із великим зацікавленням ми наблизились до них, довідавшись, що це група німецької християнської молоді, які враз із своїм духовним провідником відвідують святі місця Італії, та якраз поверталися вони із Ассізі, де перебували кілька днів. Із подивом ми гляділи на них, бо простір, який вони пройшли, біля 160 клм. — це неабияке зусилля, особливо беручи під увагу сухе і гаряче літо, що у 1975 році навідало Італію. Про Ассізі й життя св. Франціска та св. Кляри є багато літератури. Вид францісканських монахів, їх

Цю прощу під проводом наших єпископів Владики Н. Саварина та Владики І. Борецького ми відбули в понеділок 14-го липня.

Неможливо в коротких словах передати історію та прямо надземну красу базилік, мозаїки і образи яких мальовані чистим золотом, а численні статуї і вівтарі із дорогих мармурів, а навіть із рідкісних шляхетних каменів (базиліка св. Павла поза мурами міста). Тому поділюся тільки враженнями душевного піднесення і надхнення співів молебнів, які відправляли наші Владики й отці, а на закінчення могутнє: „Боже, вислухай благання", так що і монахи виходили із сповідальниць, запитуючи, що то за група.

Рівнож багато із нас бачили фільм про життя св. Франціска і св. Клари. Чи може бути кращий сценарій, як життя молодого, обдарованого багатством, красою та особистим чаром юнака, небувало освіченого на ті часи, як також молодої прекрасної дівчини княжого роду, що відріклися всього „Христа ради", приймаючи чотири чесноти: чистоту, абсолютне убозтво, послух та милосердя. Цей фільм фільмовано в Ассізі й околиці, бо мабуть жадне середньовічне місто так повністю не вдержалося.

скромний вовняний брунатний одяг із каптуром та сандалі, влітку на босих ногах, викликали завжди у мене велику пошану, а особливо після місії, яку понад 20 літ тому проводив у Філядельфії о. Ананевич, український монах-францісканин. Цей чин має спеціяльну вітку східнього обряду, і вам доводиться часто приємно дивуватися, що цей молодий монах, що так гарно проповідує по-українськи, навіть часом із словами лемківського діялекту, є ірляндського або німецького походження. Місце їх побуту — Сайберсвіл, Па., має багато українських поселенців, батьки яких прибули із нашої Лемківщини.

Вже Данте у Божественній Комедії описує прекрасну околицю Ассізі. Між іншим, як нас інформували, франціскан ський чин є триступневий; у ньому є священики, братчики і цивільні франціскани, й до таких належав Данте, і портрет його роботи великого мистця Джіотто міститься у долішній базиліці св. Франціска. Одначе жадні описи не в силі передати надзвичайну красу цього святого місця! Цікаво відмітити, що Ассізі було першим місцем, що його відвідав Папа, перериваючи добровільне ув'язнення, що його прийняли папи після ліквідації папської держави.

(Продовження буде)

Хроніка Громадського Комітету 200-річчя ЗСА та 100-річчя Українського Поселення в Америці у Філядельфії

У суботу 19-го червня ц. р. в год. 11-ій перед полуднем до 3-ої по пол. танцювальний ансамбль ,,Волошки'' під мистецьким керівництвом Зої Граур-Корсун мав 4 півгодинні виступи на сценах ,,Фолклайф'' павільйону. Це був саме день відкриття цього павільйону: На виступах нашого ансамблю публіка була найчисленнішою, а дирекція павільйону була захоплена виступами, називаючи їх ,,сенсаційними''. ,,Волошки'' справились дуже добре із пропагандою доброго українського імени. Громадський комітет підписав контракт із дирекцією ,,Фолклайф'' павільйону на три виступи танцювального ансамблю СУМА під мистецьким керівництвом М. Бойчука, а саме: 17-го липня, 14-го серпня та 21-го серпня; гуцульський ансамбль ,,Черемош'' — в дні 14-го серпня та танцювальний ансамбль ,,Чайка'' 18-го вересня ц. р. Мистецький керівник ,,Черемошу'' Д. Сороханюк, а ,,Чайки'' Зоя Граур-Корсун.

У неділю 20-го червня ц. р. відбулась церемонія відкриття виставки українського народного мистецтва у великій приймальній залі новозбудованого, багатомільйонового Болч Інституту-Музею. Із функцією церемоніял-майстра добре справився голова Студентської громади Олег Завадівський. Відкрив програму голова Комітету д-р І. Скальчук, а привіти склали: представник Філядельфії 76, Інк., П. Ґарабідіян, Президент Болч Інституту д-р Г. Л. Еппелгейт та голова Відділу УККА д-р П. Стерчо. Слово про виставку виголосила голова комісії народного мистецтва п-і інж. С. Пушкар. Виставку народного мистецтва приміщено на партері в ,,Комміоніті Галереї''

Публіка на відкритті не була чисельна. Виставка триватиме до 30-го липня ц. р., а звідсіля її перевезуть до Музею Пенсильвенійського університету. Виставка відкрита в будні дні від год. 10-ої ранку до 5:30 по пол., а в неділю від 1-ої до 5-ої по пол., в понеділок — закрита. Болч Інститут приміщується поблизу Індепенденс Гол при ч. 18 Південно 7-ма вулиця, другий будинок на південь від Маркет вулиці. Представники Філя'76 та дирекція Болч Інституту сподіваються багатотисячних відвідин, зокрема української публіки. Телевізійний канал ч. 6 зфільмував виставку.

Українські крамниці: ,,Космос'', ,,Оріон'', Лукасевичів та М. Ганусей і домівка Громадського Комітету уже отримали і розпродують квитки на Український Фестиваль — Гомін України, що відбудеться 13-го серпня в Робін Гуд Делл. Просається поспішитись з викупом зарезервованих квитків. Є дуже добра нагода обдарувати квитками на фестиваль наших сусідів — не-українців або співтоваришів по праці, щоб запізнати їх із нашою музичною, пісенною та хореографічною культурою. Не змарнуймо цієї нагоди!

На днях появиться з друку 8-сторінковий памфлет ,,Українці у Філядельфії'', який вийде 20.000 тиражем. Кольпортажа цього памфлету по всіх міських, етнічних установах почнеться уже з початком липня ц. р.

Н. Н.

„СЛОВО І МЕЧ"...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

єдиною хвилиною мовчанки при жалобних звуках сурми.

Мін. Джон Мунро в своїй промові особливо відмітив принциповість і непохитність українського народу в боротьбі за волю. Завдяки цій прикметі українці в Канаді вибилися на перше місце серед інших національних груп, зберігаючи свою рідну культуру і мову. Він сказав, що в Канаді є дві офіційні мови, але всі національні культури однаково рівні, що ґарантує збереження національних мов, які є невід'ємною частиною культури.

Мін. Мунро привітав особливо, як попередньо на Службі Божій владика Ісидор, американських громадян-учасників Зустрічі, відмітивши відзначувані якраз цього дня роковини 200-річчя Незалежности Америки.

Головним промовцем українською мовою був ред. Ігнат Білинський.

Вітали учасників Зустрічі: мгр -. Шимко від Секретаріяту СКВУ, який промовляв англійською мовою у зв'язку з промовою відповідального за багатокультурність міністра праці Джона Мунро. Мгр Шимко підкреслив, що українців турбує невідповідна політика еміґрації, депортування втікачів, яким не признають азилю, канадські „мідія" — радіо і телевізія не визнають пересилань українською мовою. Ми вперто будемо боротися за належні нам права. Від СВУФронту промовляв д-р Р. Малащук, взиваючи до дальшої активности і праці в користь українського народу, від посадника і Міської ради Торонта — радний В. Бойчук.

У мистецькій частині виступали хори і духова оркестра О СУМ під диригентурою мґра В. Кардаша — чоловічий хор „Прометей", дівочий хор „Діброва" та оркестра „Батурин", в окремій точці виступали оба з'єднані хори. Всі три ансамблі закінчили свято могутнім „Вічним революціонером" — сл. І. Франка, муз. М. Лисенка.

Відповідно до змісту маніфестації на професійному мистецькому рівні були рецитації: Наді Куцої – „Наймит" І. Франка та артиста Володимира Довганюка — Лист нездоланим" Остапа Невідомого; на мистців слова рівнялись учні Рідної Школи ім. Т. Шевченка при ЛВУ в Етобіко — Міля Стельмах, Маруся Кіра, Ірина Гринчук та Івась Кошик, які рецитували „Отаманові" Ілі Партизана.

Маніфестацію закінчено словом інж. В. Безхлібника — голови ГУ ЛВУ о год. 5.30 та співом українського національного гимну у виконані мистецьких ансамблів О СУМ. Акомпаньювала їм на піяно Надя Брехун.

Система, що знущається...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

пом. Одяг діти вішають на бильце ліжка, на ранок він в багатьох опиниться на підлозі. В шафі не вистачає вішаків, і половина одягу лежить в купі... Але більш всього вразила система виховання, що панує в інтернаті. За спізнення на руханку учня можуть позбавити сніданку. За дрібний переступ можуть відправити рити ями у дворі. За куріння виховательки примушували п'ятикласників... їсти табак. За двійку тут можуть ударити учня..." І далі продовжує свою розповідь Більбас: — Із розповідей дітей він довідався, що вони особливо бояться учителя співу й географії. Сирота Саша А. втік з інтернату. Після повороту його збив учитель географії. За курення цей учитель бив двох дівчаток-семикласниць Олю Д. і Таню І. За двійку по географії або за інший переступ учитель стриже хлопців наголо.

Лист А. Більбаса спонукав „Литературную Газету" також перевірити справу: директор інтернату вияснив, що він не бачить ніяких особливих проблем у вихованні дітей і додав, що вони дають собі якось раду, „справляються своїми методами" бо діти тепер пішли дуже прикрі.

Про ці методи розповіли учні: щоб відучити від куріння, директор примусив хлопця викурити п'ять цигарок підряд, пильнував, щоб той затягався добре і глибоко. Учень відпрошувався, що не хоче, що не буде, але його примушувано, аж він захворів: голова крутилася, він рвав і пролежав потім два дні хворим.

Інший учень розповів, що йому погрозили стрижкою волося за двійку. Він втік зі школи, бо йому було соромно перед дівчатами стати „лисим". Учень сьомої кляси був насильно стрижений чотири рази. Багатьох було бито, а „рука в учителя тяжка", — казали діти на опиті. Вихователі натомість і учителі пояснювали, що вони „нічого особливого в цих міроприємствах виховання не бачать".

Як і завжди, винними і цей раз визнано функціонарів на місцях, а не систему нелюдяности й жорстокости, коли людина людині ворог, а навіть доросла людина є ворогом дитині.

ПІДСУМКИ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

народу час. Велике зрозуміння і допомогу в справі завершення цих заходів виявив Діючий Голова УНРади ред. Іван Кедрин - Рудницький та інші діячі, а також видатний діяч УНДО інж. Дмитро Кузик. Відповідальну ролю в цих заходах відограли представники Ради Професійних Академічних Товариств, які, віримо, і надалі будуть активно допомагати розбудові ДЦ УНР через своїх представників — членів УНРади, після їх вибору до громадського сектора УНРади.

У висліді цієї важливої наради, яка відбулася на пропозицію і вимогу ОУН-з, за цими трьома середовищами залишається тільки один обов'язок: це, внести заяви про їхній поворот до УНРади і призначення уповноважених представників до Президії УНРади. Треба вірити, що це станеться найближчим часом із таким розрахунком, щоби заповіджений Діючим Головою УНРади пленум Президії УНРади на день 11-го вересня 1976 року за участю всіх сконсолідованих сил покликав спільну Комісію для підготовки відбуття чергової Сесії УНРади, яка згідно із Тимчасовим Законом УНР, мала б відбутися в 1976 році, а найдальше — на початку 1977 року.

Історики приписують СССР першенство в розвитку водневої бомби

Вашінгтон. — Совєтський Союз, а не З'єднані Стейти Америки, був першим в експльодуванні термонуклеарної бомби в повітрі, а його науковці - інженери випередили ЗСА на майже півтора року в збудуванні першої водневої бомби в історії людства.

Ці ревеляційні твердження знаходяться в першій біографії про „батька американської водневої бомби", Едварда Теллера,, авторства Стенлі Блумберґа і Ґвінна Овенса, відомих і загально респектованих політичних журналістів. Про появу книжки, під назвою „Життя і часи Едварда Теллера", повідомив щоденник „Стар Леджер" в Нюарку, Н. Дж., за підписом кореспондента Віктора Вільсона, у числі за вівторок, 13-го липня.

Автори біографії, які мали доступ до деяких досі засекречених документів уряду ЗСА і до всіх особистих матеріялів Е. Теллера, твердять, що Совєтський Союз експльодував першу термонуклеарну бомбу на початку 1951-го року, а ЗСА 31-го жовтня, 1952-го року. Першу водневу бомбу СССР експльодував 12-го серпня 1953-го року, а ЗСА — 1-го бемрезня 1954-го р.

Ігор Білогруд як педагог

Ігор Білогруд

У цей рік ювілеїв Америка святкує двосотліття, українська еміграція — століття, а Ігор Білогруд, відомий наш композитор, відзначив ювілейним концертом срібну річницю своєї педагогічної діяльности.

У 1949 році Ігор Білогруд прибув з Німеччини до Чікаго й одразу ж заснував в українській дільниці музичну студію. Пізніше вона розрослась на дві філії — в Чікаго та на передмісті, в Бервині.

Щороку батьки приводять маленьких дітей, сподіваючись, що з них вийде колись добрий піяніст якщо не концертового, то хоча ,,камерного'' калібру. На початку кожний сідає за фортепіян охоче, але багатьом ця нова ,,забавка'' швидко надокучає, а батьки зневірюються й утрачають витримку. Бо якраз на початку навчання роля батьків, оте вміння втримати дитину на фортепіянній лавиці, має чи не вирішальне значення. Хоч Ігор Білогруд, пильно простудіювавши всі методи навчання, вибрав такі, що зразу пропонують учневі мелодійні, милозвучні, хоч і легенькі п'єски, все ж багато хто хотів би в цю ж мить заграти прелюд Ліста, а тому що це не так легко, то дехто починає підбирати модерні ,,бугі-вугі''.

— А що ви на це? — запитала я композитора, сподіваючись почути категоричний осуд.

Якщо поза підготовою до лекцій на це лишається час, нехай собі підбирає, — лагідно, на моє здивування, відповів п. Білогруд. І додав: — Якщо на це лишиться час, що майже неможливо.

Ага, он воно як! Можна, але не можна!

Розповідаючи про свій педагогічний досвід, Ігор Білогруд зауважив, що по році навчання відпадають ті, що не мають терпеливости для вправ, або ті, що їхні батьки втрачають терпеливість. А щодо батьків, то тут Ігор Білогруд із носталгійним жалем зауважив, що перше покоління батьків нової еміграції, до котрого й він сам належить, мало багато сильніший хребет і більше ентузіязму, ніж молоді теперішні батьки. Ох, на жаль, не тільки в музиці...

Проте, ,,перейшовши Рубікон'', себто, навчившись нотної грамоти й набравшись технічних знань, учні починають ,,любити'' навчання й грають охоче. На цій стадії навчання стає справжньою втіхою й для студентів, і для вчителя. Тут уже можна говорити про індивідуальний репертуар, інтерпретацію, темперамент. Навіть навчання в гімназії та інституті, що, як відомо, накладає великі вимоги на час студентів, не зменшують бажання грати, бо це вже — гра для душі, для власного задоволення, це вже мистецтво.

Настав день іспиту: субота 12 червня. Тропічний день із загрозою грозовиці, котра, на щастя, не розгримілась; але спека також докучала. Проте концерт відбувся, і пройшов він жваво, весело, з великим задоленням для виконавців, публіки й самого вчителя. Поміж публікою, звичайно, переважали люблячі батьки, бабуні, тітусі й молодші брати та сестри, також майбутні студенти музики. Акуратно написана програмка сповіщала про виконавців і вказувала, що саме вони гратимуть. Щось із 35 студентів виконували здебільшого клясичні твори, при чому, декілька із них ще й додатково грали дуети — на двох поставлених рядком роялях. Навчання на двох фортепіянах — це улюблена метода Ігоря Білогруда, навіть якщо із цим зв'язані певні труднощі в практикуванні гри та в установленні важких інструментів. Це не тільки дуже ефектовно виглядає й звучить, а й привчає учнів до гри в ансамблях і оркестрах, дає відчуття приналежности до того самого гурту, розвиває почуття відповідальности, а також певне музичне прательство. Коли пізніше вся студія почала на сцені фотографуватись, помітно було, що всі вони знайомі й зацікавлені один в одним.

Відзначати окремих виконавців важко, бо всі вони були добрі, кожний на свій лад. Цього року не було зовсім ,,першорічників'', але були маленькі друго- і третьорічники, що вражали чистотою виконання, увагою до виконуваної п'єси й навіть індивідуальною інтерпретацією. Таїса й Тамара Коломиєць, дві сестрички в однакових суконочках, грали з надхненням, кожна окремо і вдвох. А композитор Білогруд на моє захоплення відповів: ,,Добре, але не досить працювали. Могли б багато краще, на свої великі здібності''. Зате вчитель дуже хвалив Орину Грущецьку за пильність і досягнення в грі. Багато дітей мусіли грати без педалі, бо ,,дорослі'' стільці були для них зависокі, і ноги не діставали до підлоги. А що ж то за гра без педалі, коли вмієш нею користуватися? Це ж як гроза без грому!

Одна по одній пропливають більш і менш знайомі мелодії: ,,Колискова'' Ревуцького, ,,Сільські танці'' Бетговена, вальс Штравса з ,,Кажана'', мазурка з ,,Коппелії'' Деліба, сонати Ґріґа й Бетговена... І раптом — яка райська й рідна мелодія! Соната Бортнянського. Взагалі, на 40 точок — 12 творів українських композиторів, в тому числі Сонатіна для двох фортепіянів Ігора Білогруда (її гарненько виконала Уляна Боднар та Лідія Джулинська). Отже, майже третина програми — українська, так що нарікати в цім напрямку ніхто не може. Віломо, яке щастя для композитора є почути свій твір в сумліннім виконанні, — але знана усім скромність Ігоря Білогруда обмежила його до включення тільки одного свого твору в програму; а шкода: це була б прекрасна нагода познайомитись із творами нашого композитора. Добре було б колись улаштувати композиторові його ювілей, чи просто ушанувати його авторським концертом без особливої нагоди, і в виконанні його ж учнів та почути в його власній інтерпретації його музику.

Цей концерт-іспит побудовано за принципом крешендо. Чим далі, то сильніші учні і складніші речі. Доходить черга до ,,зірки'' й гордости вчителя — Дженел О'Браєн. Ця дівчинка-підліток, літ може чотирнадцяти, на сцені виглядає зовсім дорослою — з такою упевністю вона володіє роялем. Техніка її буревійна, темп пориваючий, удар сильний, чіткий. Відчувається індивідуальна інтерпретація — в її виконанні Соната Бетговена звучить поновому. Це найкраща учениця п. Білогруда, єдина покищо зі студії, що вирішила присвятити своє життя музиці. Вона мріє стати концертовою піяністкою, і віримо, що досягне своєї мети. Вона вже вийшла переможницею в конкурсі на виступ з оркестрою і нещодавно грала на концерті ,,Блакитну рапсодію'' Ґершвіна в супроводі оркестри.

Нарешті — остання точка: Дженел О'Браєн із Константиною Яремчук грають в чотири руки (на двох фортепіянах) ,,Віденський каприз'' Крайслера. Грають енергійно, дружньо, безпомилково, і Константина не програє поруч із ,,зіркою'' — Дженел, йде з нею плече-в-плече. Константина, ця симпатична висока дівчинка, в останнім році швидко пішла вперед, подолавши свою несміливість, і слухати її дуже приємно.

На закінчення, вчитель дав відзнаки чотирьом найкращим, або, вірніше кажучи, найбільш старанним студентам: Орині Грущецькій, Дженел О'Браєн, Константині Яремчук і Олександрові Куріці, (який порадував нас гарним виконанням ,,Романтичного Етюду'' Косенка. А тоді сталась і для вчителя несподіванка: вийшли його учні з поздоровленням й кошиком квітів та гарно подякували за всю його незмірну працю з ними, за науку й ласкаву опіку. Композитор був зворушений до сліз.

Потім Ігор Білогруд, завзятий аматор-фотограф, ще довго робив різні ,,композиції'' до знімок — то цілої студії, то окремих виконавців, а зокрема тих, що грали дуети.

Іспит пройшов дуже успішно. І студенти, й учитель склали його на ,,відмінно''.

Ганна Черінь

УКРАЇНСЬКІ ГЕТЬМАНИ — ГЕРОЇ МОЛДАВСЬКОГО ФОЛКЛЬОРУ

Львів. — В журналі ,,Жовтень'' ч. 5 написано, що Іван Підкова і Іван Сверчевський — ці обидва українські гетьмани, стали героями молдавського фолкльору, бо свого часу обидва, зібравши чимале запорозьке військо, поспішали на допомогу молдаванам у їхній боротьбі з турками і за це поплатилися життям.

Повідомлення Адміністрації

З уваги на те, що в днях від 26-го ЛИПНЯ до 7-го СЕРПНЯ, включно, „Свобода" НЕ БУДЕ ПОЯВЛЯТИСЯ — проситься всіх, хто мав би на цей час якісь оголошення, надіслати їх до публікації перед тією ДВОТИЖНЕВОЮ перервою.

Вістки УСВТ „Чорноморська Січ"

МОЛОДШІ ЮНАКИ ,,Ч. СІЧІ'' ВІЦЕ-ЧЕМПІОНАМИ ФУТБОЛЬНОЇ ЛІҐИ Н. ДЖ.

Дня 30-го червня ц. р. в домівці Т-ва відбулося прийняття і врочисте вручення Трофеїв для молодших юнаків ,,Ч. Січі'', які в своїй групі згаданої Ліґи, здобули звання віце-чемпіонів. Провідником дружини був мгр І. Хамуляк. В складі виступали: Б. Чех, М. Хамуляк, О. Данилюк, А. Ходновський, А. Зелик, І. Калинович, А. Бакун, П. Бирн, Е. Донагу, Б. Турянський, Р. Свинтух, Ю. Презимірський, П. Ситник.

Новацька дружина зайняла 3-тє місце

Новацька дружина під проводом В. Маркуся закінчила свій 2-ий сезон в новацькій групі Молодечої Футбольної Ліґи, Н. Дж., на почесному 3-му місці, за яке були нагороджені Трофеями. Ця сама дружина на Ігрищах Української Молоді в Еленвіллі здобула звання віцечемпіонів. Склад дружини: О. Пенцак, А. Пенцак, М. Васьків, Р. Петрух, М. Петрух, Р. Турянський, С. Сосяк, М. Попович, Ю. Презимірський, Д. Ніщот, І. Щудлюк, Т. Кігічак, Т. Стефуришин, Р. Маркусь, Є. Турянський, Ю. Ґбур, П. Братах, А. Гельбік, Ковар.

Учні ,,Ч. Січі'' на турне в Зах. Німеччині

На початку липня ц. р., виїхала на футбольне турне до Мюнхену, Зах. Німеччина, дружина молодших юнаків, середньої школи при університеті Сітон Голл в Савд Орендж. Тому, що футбольні дружини американських шкіл не підлягають системі організованого, світового футболу (ФІФА) і цим самим не можуть змагатися з дружинами згаданої Федерації, Заряд тієї школи договорився з Управою ,,Ч. Січ'' і вислав цих юнаків до Зах. Німеччини під назвою ,,Юкрейнян Січ''. В часі шкільного футбольного сезону в складі тієї дружини виступає ряд молодших юнаків ,,Ч. Січі'', з яких на турне виїхали: Маріян Хамуляк і Іван Калинович.

Спортові програми в рамках Фестивалю Української молоді на оселі ,,Верховина'' в Ґлен Спей, Н. Й.

Змінено час заповіджених спортових програм, що мають відбутися в рамках Фестивалю на оселі ,,Верховина'' з нагоди 200-річчя Незалежности ЗСА і 100-річчя українського поселення в ЗСА. Основні програми: турнір найкращих українських футбольних дружин: ,,Ч. Січі'', ,,Крилатих'', УСК-у Ню Йорк і ,,Тризуба'', як і відбиванкові турніри жіночих і чоловічих дружин, згідно з порозумінням з Управою Фестивалю, відбудуться в суботу, 31-го липня на відповідних площах, початок о год. 12-ій в полудне.

Відкриття Спортової Школи ,,Ч. Січі''

Офіційне відкриття цьогорічної 1-ої Української Спортової Школи ,,Ч. Січі'', відбудеться дня 1-го серпня по полудні. Управа Спортової Школи заохочує поодинокі Українські Спортові Осередки, висилати своє юнацтво на першорядний вишкіл, який значно облегшить працю з тією молоддю в часі сезону. Висилати учасників можна на всі три тижні, або два - чи навіть один тиждень, реєструється теж в адміністрації Школи на оселі ,,Верховина'', в часі вишколу.

О. Твардовський

СПОРТ

„Леви" закінчили весняний сезон на третьому місці

„Леви" — „Ляйтінг" 2:0
„Леви" — „Гелленік" 1:1

Змагання із польською дружиною „Л я й т і н г" („Блискавиця") були тяжкі. Дружина та находиться на передостанньому місці у групі ,синіх" Вищої Дивізії й добула дотепер тільки 3 точки. Брак техніки намагаються вони компенсувати фізичною силою. В наслідок того уже в перших хвилинах гри зійшов контужений Анрущишин. Мимо того „Леви" мали перевагу і по гестрій грі добули заслужену перемогу вислідом 2:0. Двоє воріт добув Борис Шлапак гарними сильними стрілами.

Останні змагання із „Гелленік" принесли несподіванку. Сильна колись грецька дружина була найбільш незорганізованою під час весняних розгривок. До змагань виступала в неповному складі (8-9 змагунів), здобула тільки 3 точки і опинилась на останньому місці у групі „Червоних". До „Левів" однак виступила в повному складі і до того із кількома новими змагунами. Відразу накинула сильне темпо і вже у 4-ій хвилині гри здобули греки ворота через непорозуміння нашої оборони. Гра цілий час завзята із легкою перевагою „Левів". Щойно на початку другої половини Борис Шлапак здобув вирівнання даеким сильним стрілом у правий ріг. Цей сам змагун віддав ще кілька стрілів на ворота противника, які з трудом оборонив воротар. Відрадним явищем є те, що Б. Шлапак відзискав стару форму, стріляв по воротах і його „бомби" є знову пострахом для воротарів. Ще добру нагоду здобути ворота мав Ляшльо, який вирвався із м'ячем, однак його далекий стріл оборонив воротар. Дальші намагання „Левів" мимо кількох добрих нагод не увінчалися успіхом і вислід залишився нерішеним. До цих змагань „Леви" виступили без контуженого Андрущишина, що дуже послабило лінії нападу дружини.

Весняну рунду закінчили „Леви" на третьому місці у групі „Червоних" Вищої Дивізії із відношенням точок 9:7 і воріт 9:6. В осінньому сезоні „Леви" сподіваються одержати кількох змагунів із професійної Ліґи, які до того часу закінчать свої розгривки.

Провідник дружини: Анатолій Гординський.

Роман Б. Припхан

„Черник" (Юньйори) — „Лінкольн" (Юньйори) 6:1

Ворота здобули Колодчин, І. Гальний і П. Гальний по 2. Дружина юньйорів займає 3-тє місце своєї групи.

„Черник" (Юньйори А) — „Венгальс" 4:0

Ворота здобули: Гриньків 2, І. Кукурба і Еліяшевський по 1. В Лізі вони займають перше місце з 18 точками і 34:3 воріт. Ворота здобули: А. Гриньків 16, Р. Кукурба 6, І. Кукурба 5, С. Кахній 3, С. Стасів 2, Дудун і Еліяшевський.

„Черник" (Юнаки) — „Білі Орли" 2:1

Ворота здобули: М. Присяжнюк і О. Кручак. Юнаки „Черника" займають перше місце Ліґи Мічиґен і є чемпіонами стейту.

„Черник" (уґні) — „Кікерс (уґні) 1:0

Дружина „Черника" займає перше місце Ліґи і є чемпіонами стейту Мічиґен. Ворота здобув Кіналь.

„Черник" (доріст) — „Ютіка" (доріст) 0:0

„Черник" — „Мехіко" 0:1

Перша дружина „Черника" не виграла ще ні одних змагань, а закінчити сезону копаного м'яча Мічиґенської Ліґи не може, бо судді вийшли на страйк.

В. Гриньків

Юнаки „Черника" ґемпіонами Мічиґену

Дві юнацькі дружини в роках 10-12 і 12-14 здобули перше місце стейту Мічиґен за чашу Америки й Канади. Однак не довго довелося змагатися за чашу, бо вже в перших міжстейтових змаганнях вони відпали, програючи до першунів Огайо.

„Черник" (Юнаки 12-14) — „Олд Стар", Огайо 1:7

Юнаки „Черника" програли з високим вислідом до чемпіона стейту Огайо. Єдині ворота для „Черника" здобув Мельник. Юнаки „Черника" розгубилися на чужій площі і вже до 15 хвилин гри, господарі вели 6:0. Хоча дальший хід гри належав виключно до „Черника", то висліду не далося змінити.

„Черник" (Юнаки 10-12) — „Сінсінаті", Огайо 0:2

Хоча гра була рівнорядна, господарі виграли змагання вислідом 2:0.

Перша рунда в розгривках за першенства копаного м'яча стейту Мічиґен закінчився успіхом юнацьких дружин УСТ „Черник" Детройт. На 5 дружин, 3 здобули перше місце Ліґи своїх груп, а дві чемпіонат стейту Мічиґен за чашу Америки й Канади.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будуґність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого ґлена!

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!